

Sygn. akt XI W 6029/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Bazyluk

Protokółant Anna Urbańska

w obecności oskarżyciela publicznego-----

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 roku w Warszawie

sprawy przeciwko **P. O.**

synowi K. i J. z d. Ż.

urodzonemu dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 16 kwietnia 2015r. około godz. 10:15 w W. prz Al. (...) CH A. w sklepie (...) dokonał kradzieży kurtki o wartości 139,99 zł, na szkodę w/w sklepu

to jest o wykroczenie z art. 119§1 kw

orzeka

I obwinionego **P. O.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, który to czyn stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 kw i za to na podstawie art. 119§1 kw w z zw. z art. 19 kw wymierza obwinionemu karę 15 (piętnaście) dni aresztu;

II na podstawie art. 82§3 kpw na poczet wymierzonej obwinionemu kary aresztu zalicza okres jego zatrzymania w dniu 16 kwietnia 2015 roku, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania, z zaokrągleniem do pełnego dnia jest równoważny jednemu dniowi kary aresztu;

III na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XI W 6029/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 kwietnia 2015 roku około godz. 19:15 w W. przy Al. (...) w C.H. A., wychodzący ze sklepu (...) mężczyzna, uaktywnił bramki antykradzieżowe. Zauważył to pełniący wówczas obowiązki służbowe – pracownik ochrony K. T.. Mężczyzna był średniego wzrostu o szczupłej budowie ciała, mający na sobie ciemne ubranie oraz przewieszoną przez ramię czarną torbę. W związku z tym K. T. poprosił niezwłocznie mężczyznę, aby wrócił do sklepu i otworzył torbę, którą miał przy sobie. Po jej otwarciu okazało się, że w środku znajduje się nieuszkodzona kurtka, pochodząca z w/w sklepu, mająca uszkodzoną połowę klipsa zabezpieczającego (antykradzieżowego). Następnie K. T. poprosił ujętego

mężczyznę o przejście do pomieszczenia ochrony, gdzie ten przyznał się dokonania kradzieży. W związku z czym na miejsce ujawnionej kradzieży został wezwany patrol Policji. Po przybyciu na miejsce, funkcjonariusze Policji: R. M. i K. H. dokonali zatrzymania sprawcy wykroczenia, po czym przewieźli zatrzymanego do (...) przy ul. (...) w W. celem przeprowadzenia dalszych czynności.

Powyżej opisany stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadka K. T. (k. 8v-9), notatkę urzędową (k. 1), protokół zatrzymania obwinionego (k. 2), protokół przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 4-5) oraz protokół ujęcia (k. 7).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Obwiniony był uprzednio kilkakrotnie karany, w tym dwukrotnie za przestępstwo przeciwko mieniu. Przeciwko niemu zapadł również wyrok za wykroczenie z art. 119 § 1 kw wymierzający mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu (k. 14-15).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przyznanie się obwinionego do zarzucanego mu czynu w świetle całokształtu materiału dowodowego nie budzi wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodny dowód z protokołu zeznań świadka K. T.

(k. 8v-9). Ujawnione zeznania są spójne, logiczne, obiektywne i bezstronne. Jego zeznania w zakresie, jakim zostały ujawnione, zasługują na pełne uwzględnienie z uwagi na to, iż K. T. był bezpośrednim i naocznym świadkiem przedmiotowej kradzieży. Przy czym, ujawniając kradzież i dokonując w związku z tym ujęcia sprawcy wykroczenia wykonywał jedynie swoje obowiązki pracownicze. Ponadto jako osoba zupełnie obca dla obwinionego nie miał w związku z tym powodów do bezpodstawnego obciążania obwinionego niekorzystnymi dla niego zeznaniami.

Sąd dał również wiarę innym dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1), protokołu zatrzymania obwinionego (k. 2), protokołu ujęcia (k. 7), protokołu przyjęcia zawiadomienia o wykroczeniu (k. 4-5) oraz stwierdzenia tożsamości (k. 13). Wskazane wyżej dowody nie zostały zakwestionowane w toku postępowania dowodowego, zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, a ich treść nie budzi wątpliwości, co do ich autentyczności i prawdziwości. Z tych względów, Sąd uznał je za wiarygodne.

Karalność obwinionego ustalono w oparciu o dane z Krajowego Rejestru Karnego

(k. 14-15) –ten dokument również jest wiarygodny, gdyż został wydany przez powołany do tego ustawowo organ państwowy.

Czyn opisany w art. 119 § 1 kw popełnia ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Ustawodawca wobec sprawcy tego wykroczenia przewidział możliwość wymierzenia kary aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.

Kodeks wykroczeń nie wyjaśnia pojęcia kradzieży, posługuje się tylko określeniem „kradnie”. Oznacza to, że do rozumienia tego przepisu należy odwołać się do treści art. 278 § 1 kk. Kradzież, zgodnie z rozumieniem przepisu art. 278 § 1 kk, jest zaborem rzeczy w celu jej przywłaszczenia. Zachowaniem polegającym na zaborze będzie przejęcie władztwa nad rzeczą, czyli w powszechnym rozumieniu objęcie rzeczy w posiadanie z jednoczesnym wyjęciem jej spod władztwa właściciela, objawiające się w przypadku przedmiotów materialnych jako wzięcie rzeczy do ręki, czy włożenie jej na przykład do kieszeni odzieży, torby czy plecaka. Niekiedy do umieszczenia rzeczy w miejscu znajdującym się poza władztwem jej właściciela potrzebne jest przemieszczenie jej na pewną odległość. Znamieniem czynu polegającego na kradzieży jest także działanie w celu przywłaszczenia, czyli podjęcie przez sprawcę już po zaborze zachowania ukierunkowanego na postąpieniu z rzeczą jak z własną, poprzez wyrażenie w jakikolwiek sposób chęci na przykład posiadania jej, używania, podarowania komuś lub zbycia.

Rzecz opisana w art. 119 § 1 kw ma być cudza – sprawca nie może zatem mieć wyłącznego tytułu do jej pełnej własności. Przedmiotem czynności wykonawczej ma być rzecz ruchoma, zgodnie z terminologią prawa cywilnego, a więc przedmiot materialny nie będący nieruchomością (a więc również pieniądze). Wreszcie w przypadku kradzieży opisanej w kodeksie wykroczeń wartość skradzionej rzeczy nie może przekraczać czwartej części minimalnego wynagrodzenia w czasie czynu i orzekania. Minimalne wynagrodzenia zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 r. w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 roku wynosi 1750 zł, wobec czego wartość przedmiotu kradzieży penalizowanej w art. 119 § 1 kw nie może przekraczać kwoty 437,50 (czteryście trzydzieści siedem, 50/100) złotych.

W świetle przeprowadzonych na rozprawie dowodów, Sąd ustalił iż obwiniony, wychodząc ze sklepu (...), znajdującego się w CH A. przy (...)

w W., z kurtką włożoną do torby, za którą nie zapłacił uprzednio przy kasie, dopuścił się zarzucanego mu czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 119 § 1 kw.

Obwiniony wypełnił także ustawowe znamię winy, rozumiane jako możliwość przypisania mu popełnienia wykroczenia. Zachodzi przesłanka pozytywna w postaci osiągnięcia przez sprawcę określonego przez ustawę wieku, poniżej którego osoba która dokonała czynu zabronionego nie ponosi winy w zakresie tego czynu. Jednocześnie brak jest negatywnych przesłanek, których zaistnienie wykluczałoby możliwość przypisania obwinionemu winy, takich jak na przykład niemożliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu lub pokierowania swoim postępowaniem. Obwiniony co prawda wskazał, iż leczy się odwykowo, nie wskazał jednak z uzależnienia od czego, od jakiego czasu, gdzie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego uzasadniona wątpliwość co do poczytalności obwinionego to wątpliwość poparta takimi okolicznościami natury faktycznej, które w odbiorze zewnętrznym przemawiają za realną możliwością wystąpienia u oskarżonego zakłóceń w stanie zdrowia psychicznego w chwili czynu lub w toku procesu karnego (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2014 r. w sprawie III KK 229/14 Prok. i Pr. wkł. 2015/1-2/13). Teza ta jest zdaniem Sądu aktualna również w sprawach o wykroczenia, z uwagi na identyczną przesłankę istnienia „uzasadnionej wątpliwości co do poczytalności” w stanie prawnym obowiązującym do 30.06.2015r. (art. 79§1 pkt 3 kpk i art. 21§1 pkt 2 kpw). Również same tylko oświadczenie obwinionego, że leczył się psychiatrycznie, nie poparte żadnym dowodem, nie rodzi jeszcze uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności (Wyrok SN z 16 stycznia 2014 r. WD 1/13, LEX nr 1424904).

Również analiza danych o karalności obwinionego wskazuje na to, iż żadnego z przypisanych mu przestępstw i wykroczeń nie dopuścił się od w warunkach określonych w art. 31§2 kk i 17§2 kw, co potwierdza w ocenie Sądu brak uzasadnionych wątpliwości co do poczytalności obwinionego.

Art. 1 § 1 kw stanowi, iż odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko,

kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę pod groźbą określonej kary. W art. 47 § 6 kw ustawodawca precyzuje, iż przy ocenie społecznej szkodliwości czynu należy brać pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Nie ulega wątpliwości, iż czyn, którego dopuścił się P. O. był społecznie szkodliwy. Kradzież godzi w dobro jakim jest mienie: spenalizowanie czynu ma na celu ochronę własności. Brak jest jakiegokolwiek usprawiedliwienia dla motywacji obwinionego. Skradziona kurtka nie była bowiem artykułem zarówno niezbędnym, jak i najpotrzebniejszym. Obwiniony od początku do końca swojego zachowania działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, chcąc zatrzymać dla siebie ukradziony w sklepie towar.

Sąd wymierzając karę obwinionemu kierował się dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 33 kw, którymi są: stopień społecznej szkodliwości czynu, cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego oraz rodzaj i rozmiar wyrządzonej szkody, stopień winy, sposób działania, stosunek do pokrzywdzonego, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem i zachowanie się po popełnieniu wykroczenia. Stopień społecznej szkodliwości oraz stopień winy były w przypadku powyżej opisanego wykroczenia znaczne.

Wobec powyższych tylko kara aresztu w wymiarze 15 (piętnastu) dni jest adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak również do stopnia winy obwinionego. W ocenie Sądu jedynie kara o charakterze izolacyjnym może spełnić swoje cele, szczególnie w zakresie prewencji indywidualnej. Na orzeczoną karę wpływ miała również uprzednia, dwukrotna karalność za występki przeciwko mieniu tj. art. 278 § 1 kk. Ponadto obwiniony był już wcześniej skazany na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu za popełnienie wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

Wskazana uprzednia karalność obwinionego za przestępstwa przeciwko mieniu oraz wykroczenie kradzieży, wskazująca na brak pozytywnej prognozy, co do przyszłego zachowania się obwinionego uzasadnia także niemożność zastosowania wobec obwinionego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary aresztu, o czym mowa w art. 42 § 1 kw.

Z uwagi na to, iż obwiniony w dniu 16 kwietnia 2015 roku został zatrzymany, Sąd zgodnie z art. 82 § 3 kpw, zaliczył okres w/w zatrzymania na poczet wymierzonej kary aresztu, przyjmując, iż jeden dzień zatrzymania jest równoważny jednemu dniowi kary aresztu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw ze względu na to, iż obwiniony utrzymuje się jedynie z prac dorywczych, Sąd zwolnił obwinionego w całości od poniesienia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.